

РЕШЕНИЕ

№ 1791

гр. София, 15.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8301** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.
Образувано е по жалба на „Сити Кеш“ ООД, представлявано от Н. П. П. – управител, срещу Заповед № 5849/29.11.2024 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/.
Със същата е забранено на дружеството при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1 ЗЗП, а именно: дружеството, в противоречие на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, и в нарушение на разпоредбата на чл.33, ал.1 и ал.2 от ЗПК, неправомерно да изисква и да задължава потребителя да заплаща разноски за събиране на вземането при забава, без да са му дължими.
С жалбата се оспорва изцяло законосъобразността на заповедта. На първо място се твърди се, че същата е нищожна, тъй като председателят на КЗП няма необходимата компетентност да издаде процесната заповед. Този довод е обоснован с приложимото според оспорвания към настоящия случай специално законодателство в областта на потребителското финансиране, а именно Закона за потребителския кредит, който съдържа специални състави на административни нарушения, свързани с коректното предоставяне на информация на потребителите, като предвижда налагане единствено на имуществена санкция, не и на ПАМ. Изложено е също, че оспорената заповед е и незаконосъобразна, като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се съображения, че не са налице сочените от органа основания за издаването ѝ. Според оспорвания е налице неяснота по отношение на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Твърди, че в оспорения акт от страна на органа не са

изложени конкретни мотиви, които да обусловят основание за издаването му, както и че в процесния СЕФ се съдържа информация, съставена в съответствие с изискванията на ЗПК. Съдържащата се в СЕФ информация, сочи за определена с чл.5, ал.1 и ал.2 от ЗПК и за „необходима“ за потребителя, за вземане на информирано решение. Искане се оспорената заповед да бъде прогласена за нищожна, а при условията на евентуалност заповедта да бъде отменена.

Ответникът - Председателя на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. А., в съдебно заседание оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

С писма изх.№ Ц-03-9158/25.10.2024 г. и изх.№ Ц-03-9158/04.11.2024 г. на Председателя на КЗП е изискано от дружеството „Сити Кеш“ ООД да представи за извършване на проверка два броя договори за потребителски кредит, сключени с физически лица и след 01.01.2024 г.- един, по който се изисква гарант и един, по който се изисква обезпечение. Договорите са поискани от страна на КЗП във връзка с информация, съдържаща се на интернет страницата на дружеството, която гласи, че в определени случаи се изисква гарант или обезпечение по договора.

В писмо-отговор №Ц-03-9158/07.11.2024 г., дружеството не е предоставило поисканите договори, като е посочило, че през посочения период не е сключвало договор, по който е представено обезпечение.

Предвид това със Заповед №5264/14.11.2024 г. от Председателя на КЗП е образувано производството пред административния орган, като на основание чл.8, ал.1 и ал.2, т.7 и т.9 от Устройствения правилник на Комисията за защита на потребителите към Министерство на икономиката и индустрията и на нейната администрация, чл.233, ал.1, вр. чл.191 - чл.193 от Закон за защита на потребителите и чл.41, ал.3 от Закон за потребителския кредит, и на наредбите, приети и издадени по неговото прилагане, по които са вменени компетенции за контролна дейност на КЗП, е разпоредено извършване на съвместна проверка във връзка с план за дейността на ГД „Контрол на пазара“ от служители на сектор ПИП към ОД на МВР В. и служители на РД М. в ГД „Контрол на пазара“ към КЗП в обект – офис на CITYCASH, находящ се в [населено място], [жк], [улица], магазин №7, стопанисван от „Сити Кеш“ ООД, ЕИК[ЕИК].

На 18.11.2024 г. е извършена проверка в офис „Сити Кеш“ № 2 в [населено място],[жк]– пазара, [улица], магазин 7, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол №К-2772566 от същата дата, връчен по надлежния ред на представител на дружеството. В хода на проверката е изискана информация за кредит в размер на 1000 лв. за срок от 12 месеца. От страна на кредитора са предоставени два броя Договора за потребителски кредити: Договор за потребителски кредит №1183874/11.11.2024 г. и Договор за потребителски кредит №1184987/12.11.2024 г., сключени в конкретния офис, както и цялото досие към тях, включително 2 броя Стандартен европейски формуляр /СЕФ/ за предоставяне на информация за потребителски кредит.

В двата СЕФ, предоставени на служителите на КЗП, в Част III. Разходи по кредита, срещу т.4.6., е записана следната информация : „Ако потребителят е в забава за връщане на главницата по кредита и/или лихвата, той дължи за нея обезщетение в размер на законната лихва за забава, за всеки просрочен ден, считано от датата на настъпване на просрочието до неговото пълно погасяване, сторените разноски за съдебно събиране на вземането, както и разходите на кредитора за извънсъдебно събиране Тарифата за таксите за допълнителните услуги,

предоставяни от „Сити Кеш“ ООД“.

В докладна записка с изх. № Ц-03-9158/28.11.2024 г. от Главен директор на ГД " Контрол на пазара" при КЗП са изложени констатациите във връзка с извършения анализ на представените документи. Посочено е, че в предоставени на служителите на КЗП СЕФ, в Част III Разходи по кредита, т.4.б., вместо да бъде записана следната информация: „Вие трябва да платите / приложимата лихва и начините на изчисляването ѝ, и когато е приложимо, лихви за просрочие/ за просрочени плащания.“ е записана друга, различна от необходимата информация, относно други, извънсъдебни такси, които не трябва да са дължими от потребителя, съобразно разпоредбата на чл.33, ал.1 и ал.2 от ЗПК. Предвид това е прието, че кредиторът предоставя СЕФ преди сключване на договори за кредит, в които неправомерно изисква разноски за събиране на вземането при забава, без да са му дължими. Посочено е, че тези действия на кредитора противоречат на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, в качеството му на по-силна страна в договорните отношения по кредита и определящо условията по него. Доколкото е изведен извод, че „Сити Кеш“ ООД прилага нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1, вр. чл.68в ЗЗП, преписката е изпратена за произнасяне от КЗП.

Докладната записка е разгледана на проведено на 29.11.2024 г. заседание на КЗП. Видно е от представеното извлечение от протокол №43 от 29.11.2024 г., че Комисията е приела единодушно, че с поведението си „Сити Кеш“ ООД уврежда икономическите интереси на потребителите и осъществява общия състав на нелоялна търговска практика по смисъла по чл.68г, ал.1 от ЗЗП, според която разпоредба търговска практика, свързана с предлагането на стока или услуга е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители.

Въз основа на така взетото решение е издадена обжалваната в настоящото производство Заповед №5849/29.11.2024 г., с която на дружеството е забранено при упражняване на своята дейност да използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал.1, във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите, а именно, кредиторът да изисква и да задължава потребителя да заплаща разноски за събиране на вземането при забава, без да са му дължими.

Заповедта е съобщена на законния представител на дружеството на 21.07.2025 г. /

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт и в срок. Установи се, че оспорената заповед е получена от „Сити Кеш“ ООД на 21.07.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена на 04.08.2025 г.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ. В тази връзка съдът приема, че не се констатира порок на акта по смисъла на чл.146, т.1 АПК. Неоснователно се явява наведеното от жалбоподателя възражение за нищожност

на оспорения акт, обосновано със съображения, че Председателят на КЗП няма необходимата компетентност да издаде процесната заповед, обосновани с приложимост в настоящия случай на разпоредбите на ЗПК. Със ЗПК се уреждат изискванията към договора за потребителски кредит, изискванията за преддоговорната информация и начина на изчисляване годишния процент на разходите по договора за кредит, с цел да се осигури защита на потребителите, чрез създаване на равноправни условия при получаване на потребителски кредит. За разлика от ЗПК една от целите на Закона за защита на потребителите е да се осигури защита на правото на потребителя на информация за предлаганите стоки и услуги от търговеца, включително и от нелоялни търговски практики по време на и след отправяне предложението от търговеца за сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. Финансовите институции не са изключени от обхвата на ЗЗП и в частност разпоредбите, забраняващи прилагането на нелоялни търговски практики. За некоректното предоставяне на информация на потребителите ЗПК предвижда налагане на имуществени санкции по реда на ЗАНН, но това не изключва прилагането на ПАМ от вида на процесната, при констатирано от контролните органи прилагане на нелоялна търговска практика. Двете производства са отделни, самостоятелни и не се намират в състояние на зависимост едно от друго, поради което и налагането на санкция по ЗПК няма отношение към забраната за прилагане на нелоялна търговска практика. Отделно от това следва да се посочи, че съгласно чл. 41 ЗПК контролът за спазване на разпоредбите му е възложен на Комисията за защита на потребителите, като според ал.5 на тази разпоредба председателят на Комисията за защита на потребителите има право да: 1. разпорежда писмено на нарушителя да преустанови нарушението на този закон; 2. изиска от нарушителя да декларира, че ще преустанови нарушението; 3. разпорежда прекратяване или забрана на всяко нарушение на закона и ако е необходимо, да направи разпореждането обществено достояние, т. е. законово предвидено е прилагане на ПАМ при установени нарушения.

Съдът намира, че процесната заповед е издадена в изискуемата писмена форма, посочени са както фактическите, така и правните основания за издаването ѝ, което осигурява възможност на жалбоподателя да разбере волята на административния орган и да организира адекватно защитата на правата и интересите си. Мотивите на акта, като единство от фактически и правни основания за издаването му, имат съществено значение и при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения акт като нарушение на неговата форма. В случая са налице ясни мотиви и разпоредителна част, от които по несъмнен начин може да се направи извод какви са причините за постановената забрана за използване на нелоялна заблуждаваща търговска практика. Предвид това съдът приема, че не е налице отменително основание по смисъла на чл.146, т.2 АПК.

Не са налице и допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни. Спазени са специалните административнопроизводствени правила по ЗЗП. Установи се от приетите по делото писмени доказателства, че административното производство е образувано в съответствие с чл.68л, ал.1 от ЗЗП. В хода му са изяснени релевантните за случая факти и са събрани относимите доказателства. Извършена е съответната съвместна проверка от длъжностни лица на КЗП и служители на на сектор ПИП към ОД на МВР - В. и на представените документи и същите са обсъдени при издаване на заповедта, т.е. не са налице нарушения по смисъла на чл.35 и чл.36 АПК, и в този смисъл неоснователно се явява поддържаното с жалбата възражение за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила във връзка с изясняване на фактите и

обстоятелствата от значение за случая.

Комисията е приела единодушно решение, отразено в протокол №43 от проведено на 29.11.2024 г. редовно заседание, че жалбоподателят използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал. 1, вр. чл. 68в от ЗЗП. Въз основа на това решение е издадена и оспорената заповед.

Предвид гореизложеното съдът приема, че не са налице и отменителни основания по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

По отношение приложението на материалния закон съдът приема следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят има качеството „търговец“ по см. на §13, т.2 ДР на ЗЗП - всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка. В това му качество оспорващото дружество прилага търговска практика – отправя предложение за сключване на договор за потребителски кредит.

Според дефиницията, съдържаща се в §13, т.23 от ДР на ЗЗП, „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. Следователно законът не поставя като изискване, за да бъде определена дадена дейност като търговска практика, повтораемост на действията. Предоставянето и сключването на договори несъмнено означава „търговска практика“ по смисъла на §13, т.23 от ДР на ЗЗП.

С разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП е дадена легалната дефиниция на нелоялна търговска практика - "търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители". "Съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" пък е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика /§13, т.25 от ДР на ЗЗП/. С тези текстове от вътрешното законодателство е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент /ЕО/ № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета /§ 3а, т.12 от ДР на ЗЗП/. Съгласно §18 от Преамбюла на Директивата "съобразно принципа на пропорционалност и с оглед ефективното прилагане на защитните мерки, съдържащи се в нея, настоящата директива приема като база за сравнение средния потребител, който е сравнително добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, както се тълкуват от Съда на Европейските общности, но също така съдържа разпоредби, които имат за цел да предотвратят злоупотребата с потребители, чиито качества ги правят особено уязвими към нелоялни търговски практики".

Вярно е, че когато се говори за среден потребител практиката възприема потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен.

Следва обаче да се съобрази и релевантния кръг от потребители на услугата, както и обстоятелството, че обичайно се касае за потребителски кредит, който не е в значителен размер, при което вниманието на потребителя е занижено. Следва да се вземе предвид и фактът, че потребителите на такъв тип кредити често са хора, нуждаещи се спешно от финансови средства, необходими за покриване на неотложни плащания или битови сметки и прехрана. Често пъти тези потребители, изпаднали в спешна нужда, са готови да се съгласят на каквито и да е условия, за да получат финансов ресурс в необходимия им размер. Въпреки че се счита, че същите взимат информирано решение, то преценката им към този момент не винаги е обективна, поради което не може да се приеме на общо основание, че са съобразили и преценили условията на договора, с които се съгласяват, поради неотложна нужда. В случая съдът приема, че цялостното представяне заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител. По този начин потребителя се въвежда в заблуждение относно общите такси и разходи по кредита и икономическите последици от сключването на договора.

Разпоредбата на чл.33, ал.1 от ЗПК гласи, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като в ал.2 от същата разпоредба е посочено, че дори когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. В процесния случай безспорно се установява, че кредиторът „Сити Кеш“ ЕООД предоставя Стандартен европейски формуляр преди сключването на договори за кредит, в който неправомерно изисква такси за извънсъдебно събиране на вземането при забава, без да са му дължими, в разрез с императивната забрана на посочената по-горе разпоредба. По този начин потребителя се въвежда в заблуждение относно общите такси и разходи по кредита и икономическите последици от сключването на договора.

Не на последно място следва да се отбележи, че понятието „Добросъвестност и професионална компетентност“ е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца./§ 13, т. 28 от ДР на ЗЗП/. В случая е установен фактът, че жалбоподателят предоставя СЕФ преди сключване на договори за кредит, в който неправомерно изисква разноски за събиране на вземането при забава, без да са му дължими към момента на сключване на договорите. С тези си действия дружеството кредитор освен, че уврежда икономическите интереси на потребителите, действа и в противоречие с изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, в качеството му на по-силна страна в договорните отношения и, определяща условията по него и представлява неизпълнение на задължението по чл.5, ал.1 ЗПК. С така записаната информация в Част III, Разходи по кредита, т.4.6. „Сити Кеш“ ООД, нарушава законовите разпоредби, добрите нрави или правата на потребителя и го поставя в неравностойно положение.

По изложените съображения съдът намира, че процесният акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Оспорваният административен акт съответства и на целта на закона, формулирана в чл. 68б, вр. чл. 1, ал. 2, т. 3 от ЗЗП - осигуряване на защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед на Председателя на КЗП е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски, а претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органът, издал оспорения административен акт на основание чл.143, ал.4 АПК. Относим към чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата на заплащане на правната помощ в редакцията ѝ към датата на разглеждане на делото в открито съдебно заседание, неговият размер следва да бъде определен на 200 лева. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 г. относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на разноските следва да се превалутира по правилата на чл.12-13 от ЗВЕРБ и съответно възлиза на 102,25 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от „Сити Кеш“ ООД, срещу Заповед №5849/29.11.2024 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Сити Кеш“ ООД, да заплати на Комисия за защита на потребителите сумата от 102,25 евро, разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: